

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) Telly s.r.o.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, **b) Česká asociace satelitních operátorů z.s.**, se sídlem Štěpánská 1742/27, Praha, oba zast. Mgr. Monikou Marekovou, MJur, advokátkou se sídlem Lublaňská 346/28, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha, **za účasti:** Ochranná organizace autorská-Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, z.s., se sídlem Národní 973/41, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 77/2021-56,

t a k t o:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 77/2021-56, **se ruší** ve výroku I., III. a V. a věc **se** v daném rozsahu **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud ve vztahu k žalobci b) zrušil rozhodnutí ministra kultury ze dne 28. 1. 2021, č. j. MK 3019/2021 OLP (výrok II.); žalobu stěžovatelky však zamítl (výrok I.) a zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky III., IV. a V.).

[2] Uvedeným rozhodnutím ministr kultury zamítl jako nepřipustné rozklady žalobců a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2020, č. j. MK 11343/2020 SOAP, kterým žalovaný rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že ode dne nabytí účinnosti zákona č. 102/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, tj. od 20. 4. 2017, je osoba zúčastněná na řízení oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem televizního vysílání děl podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

[3] O vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu požádala osoba zúčastněná na řízení; žalovaný dovodil potřebnost vydání takového rozhodnutí ze skutečnosti, že žalobce b) podal osobě zúčastněné na řízení námitky proti návrhu sazebníku pro rok 2020 a zpochybnil její oprávnění k výkonu kolektivní správy, pokud jde o přenos rozhlasového nebo televizního vysílání podle § 22 odst. 1 autorského zákona – podle žalobce b) osoba zúčastněná na řízení nemůže zastupovat všechny nositele práv na základě zákona, ale pouze vybrané nositele práv na základě smlouvy. Žalovaný dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení je od účinnosti novely č. 102/2017 Sb. oprávněna k výkonu kolektivní správy v této oblasti podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojili oba žalobci rozkladem a namítali, že měli být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Ministr kultury ve výše uvedeném rozhodnutí uvedl, že žalobci nebyli účastníky řízení o žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, a proto jim nesvědčí právo podat rozklad. Deklaratorním rozhodnutím se pouze potvrzuje již existující stav, a nemůže se tedy nově dotýkat práv třetích osob. Rozklady obou žalobců tedy ministr kultury zamítl a současně rozhodnutí žalovaného potvrdil (byť správně podle § 92 správního řádu nepřipustné odvolání, resp. rozklad podaný osobou, která nemá postavení účastníka řízení, správní orgán pouze zamítne; pozn. NSS).

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] Žalobci napadli rozhodnutí ministra kultury žalobou u městského soudu. Ten výrokem I. žalobu žalobkyně a) zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a výrokem II. rozhodnutí ministra kultury ve vztahu k žalobci b) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.

[6] Podle městského soudu není správný názor ministra kultury, že rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu se nemůže nově dotýkat práv třetích osob, pročez byly rozklady žalobců podle něj nepřipustné. Městský soud zdůraznil, že předpokladem pro vydání takového rozhodnutí je potřeba postavit najisto autoritativně, jestli určitý právní vztah vznikl, případně kdy a zda trvá; pro takový postup musí být dány určité pochybnosti či spor, neboť bez nich by se nejednalo o deklaratorní rozhodnutí, ale o osvědčení. V těchto typech řízení správní orgány jednájí nejen s žadatelem, ale též s osobami podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu.

pokračování

[7] Okruh dotčených osob se odvíjí od právního vztahu, který je předmětem řízení podle § 142 správního řádu. Žalovaný i ministr kultury se ztotožnili s žádostí osoby zúčastněné na řízení a vyšli z toho, že deklaratorní rozhodnutí je třeba vydat proto, že žalobce b) zpochybňuje právo osoby zúčastněné na řízení vykonávat kolektivní správu podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona, přičemž své pochyby vznesl žalobce b) v námitkách proti sazebníkům osoby zúčastněné na řízení. Pokud tedy správní orgány vyšly z předpokladu, že je nezbytné vydat deklaratorní rozhodnutí kvůli sporu mezi žalobcem b) a osobou zúčastněnou na řízení, měly tomu přizpůsobit i posouzení okruhu dotčených osob. Městskému soudu bylo rovněž z jeho úřední činnosti známo, že žalobce b) je žalobcem v řízení vedeném u městského soudu pod sp. zn. 5 A 29/2020; v této věci jde o udělení souhlasu podle § 98f odst. 2 autorského zákona se zvýšením některých odměn nad míru inflace.

[8] Základem celého sporu tedy byl spor o rozšíření oprávnění osoby zúčastněné na řízení, které může mít vliv na stanovení sazby odměn; žalobce b) proti sazebníkům přitom může podávat námitky a v případě pokračující neshody se obrátit na soud. Autoritativní stanovení, zda osoba zúčastněná na řízení po novele autorského zákona povinně kolektivně spravuje práva podle § 22 odst. 1 autorského zákona, je pro žalobce b) podstatné a dotýká se jeho práv. Žalobce b) proto měl být účastníkem řízení o žádosti osoby zúčastněné o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, a byl tedy oprávněn podat proti rozhodnutí žalovaného rozklad.

[9] Situace stěžovatelky však byla podle městského soudu odlišná. Stěžovatelka nemůže vystupovat v řízení o sjednávání sazebníků odměn a není ani účastnicí řízení o předchozím souhlasu žalovaného. V těchto řízeních ji zastupuje a její zájmy hájí žalobce b). Případné zvýšení sazeb se projeví v majetkové sféře stěžovatelky, neboť je bude muset hradit; takové dotčení však nesplňuje požadavky § 27 odst. 2 správního řádu, neboť není dostatečně intenzivní. Dotčení majetkové sféry stěžovatelky je pouze zprostředkované a závislé na dalších skutečnostech. Ministr kultury tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla účastníkem řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení, protože bylo namísto její rozklad zamítnout jako nepřijatelný.

III. Kasační stížnost a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[10] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného rozsudku a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku jejího účastenství v posuzovaném řízení podle § 142 správního řádu.

[11] Stěžovatelka je uživatelem předmětů ochrany podle autorského zákona a právě z toho důvodu měla být přibrána jako účastník řízení. Jsou to přímo její práva, která jsou dotčena rozhodnutím žalovaného, nikoliv pouze práva žalobce b), jehož je stěžovatelka členem. Není pravdou, že stěžovatelka nemůže vystupovat v řízení o sjednávání sazebníků odměn kolektivního správce. Uživatel při tomto sjednávání sice může být zastoupen právnickou osobou sdružující příslušné uživatele ochrany [v daném případě žalobce b)], ale být tomu tak nutně nemusí.

[12] V rozhodnutí žalovaného je sice uvedeno, že osoba zúčastněná na řízení požádala o vydání rozhodnutí vzhledem k tomu, že její oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy bylo zpochybněno ze strany žalobce b) v rámci projednání návrhu sazebníku odměn pro rok 2020; rozhodnutí však má rozsáhlý vliv i mimo projednávání návrhů sazebníku odměn pro rok 2020 mezi žalobcem b) a osobou zúčastněnou na řízení. Rozhodnutí totiž přímo zasahuje do práv stěžovatelky uplatněných v procesu sjednávání sazebníků odměn pro roky 2021 a 2022 (tyto námitky stěžovatelka soudu předložila jako přílohu kasační stížnosti) a bude ji zasahovat i v případě, že stěžovatelka podá námitky proti návrhům sazebníku odměn osoby zúčastněné na řízení v budoucnosti.

[13] Stěžovatelka dále zopakovala svou žalobní argumentaci, kterou odůvodňovala svoji aktivní legitimaci k podání žaloby. Tuto argumentaci však není pro účely řízení o kasační stížnosti nutno podrobně rekapitulovat.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl. Napadené rozhodnutí se žádným způsobem nevztahuje ke stěžovatce už jen proto, že je deklaratorní a nezakládá žádné nové vztahy. Oprávnění k výkonu kolektivní správy, kterým osoba zúčastněná na řízení disponuje, se rozhodnutím žalovaného nerozšířilo ani nemodifikovalo. Stěžovatelka není oprávněna se vyjadřovat k oprávnění osoby zúčastněné na řízení, které vyplývá ze zákona, tím méně pak být účastníkem řízení o deklaratorním rozhodnutí, kterým se žádná práva ani povinnosti nezakládají.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci kasační stížnost předkládá k posouzení otázky účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení podle § 142 správního řádu vedeného na žádost osoby zúčastněné na řízení s ohledem na spor s žalobcem b), zda je oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem televizního vysílání děl podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona, k němuž došlo při sjednávání sazebníku odměn podle § 98f autorského zákona.

[19] Spor mezi žalobcem b) a osobou zúčastněnou na řízení spočíval, jednoduše řečeno, v interpretaci zákona č. 102/2017 Sb. (novely autorského zákona), která nově stanovila povinnou kolektivní správu práva na užití přenosem rozhlasového nebo televizního vysílání děl nezávisle na technologii přenosu, neboť dříve pod povinnou kolektivní správu spadalo pouze právo na užití kabelovým přenosem. Podle žalobce b) bylo po účinnosti uvedeného zákona nutno nově rozhodnout o oprávnění osoby zúčastněné na řízení k povinné

pokračování

kolektivní správě ve vztahu k právům, která dříve nebyla povinně kolektivně spravována (tj. k právu na užití díla přenosem jinou technologií než kabelovým přenosem), zatímco podle osoby zúčastněné na řízení postačovalo k oprávnění vykonávat povinnou kolektivní správu v plném rozsahu rozhodnutí vydané za předchozí právní úpravy.

[20] Účastenství v řízení o žádosti upravuje především § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého jsou účastníky řízení žadatel a dotčené osoby sdílející s žadatelem společensví práv nebo povinností, pročež se na ně musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. V posuzované věci není sporu, že stěžovatelka s žadatelem, tedy osobou zúčastněnou na řízení, žádné společensví práv ani povinností nesdílí. Podle § 27 odst. 2 správního řádu však jsou účastníky „též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Právě takového účastenství v řízení podle § 142 správního řádu se stěžovatelka domáhá.

[21] Řízení podle § 142 správního řádu se vede obdobným způsobem jako řízení sporné (srov. odst. 3 tohoto ustanovení), tj. správní orgán vychází především z jemu navržených důkazů, což nutnost možnosti hájit zájmy dotčených osob podtrhuje. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že se ministr kultury (potažmo osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti) mylí, pokud se domnívá, že deklaratorní charakter rozhodnutí znamená, že se rozhodnutí podstatným způsobem nedotýká i jiných osob než účastníků řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (žadatele). Smyslem takového řízení je autoritativně potvrdit (ne)existenci určitého právního vztahu, není-li možno tak učinit v žádném jiném řízení, přičemž se tak rozhodne především na základě tvrzení a důkazů předložených osobami, které mají na rozhodnutí zájem. Nelze tedy tvrdit, že vydání takového deklaratorního rozhodnutí do práv dotčených osob nemůže zasáhnout.

[22] Posuzovaná věc je specifická tím, že ačkoliv žalovaný rozhodoval kvůli sporu týkajícímu se konkrétního právního vztahu (a sice vztahu při vyjednávání a stanovení sazebníku odměn pro rok 2020), jeho výrok je formulován nikoliv jako potvrzení konkrétního vztahu mezi konkrétními osobami, nýbrž jako obecné potvrzení oprávnění osoby zúčastněné na řízení: žalovaný rozhodl, že „[o]chranná organizace autorská [...] je na základě a v rozsahu rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 4365/2009 OAP ze dne 5. 8. 2009 [...] ode dne nabytí účinnosti zákona č. 102/2017 Sb. [...], tj. od 20. 4. 2017, oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem televizního vysílání děl podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona“. V nyní řešené věci jde pouze o účastenství stěžovatelky na řízení podle § 142 správního řádu, zákonnost tohoto výroku tedy zdejší soud neposuzuje, lze však podotknout, že okruh osob, jejichž práv se může takové rozhodnutí teoreticky dotknout, žalovaný sám zvolenou formulací výroku značně rozšířil.

[23] Městský soud při posuzování otázky účastenství na řízení vyšel z důvodu, pro který bylo o žádosti podle § 142 správního řádu vůbec nutno rozhodovat. Tímto důvodem byla potřeba rozptýlení pochybností při vyjednávání sazebníku odměn podle § 98f autorského zákona. Logika rozhodnutí městského soudu spočívala v zásadě v tom, že žalobce b) má subjektivní právo se účastnit sjednávání sazebníku odměn jakožto osoba sdružující příslušné uživatele předmětů ochrany. Proti tomuto názoru nebrojí stěžovatelka, žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení a Nejvyšší správní soud s takovým posouzením v zásadě souhlasí.

Význam rozhodnutí žalovaného tak spočíval v tom, že postavilo najisto, že osoba zúčastněná na řízení je oprávněna k výkonu kolektivní správy, a tedy je oprávněna stanovovat sazebník odměn, proti kterému může žalobce b) podávat námitky a využívat dalších svých práv.

[24] Sporné je však postavení stěžovatelky, která sice není osobou sdružující příslušné uživatele ochrany, to však ještě samo o sobě neznamená, že při vyjednávání sazebníku odměn nemá srovnatelná práva. Podle § 98f odst. 1 autorského zákona platí: (důraz přidán):

„Kolektivní správce je povinen do 31. srpna kalendářního roku návrh sazebníku spolu se zdůvodněním uveřejnit na svých internetových stránkách. V této lhůtě předloží kolektivní správce návrh sazebníku právníkům osobám sdružujícím příslušné uživatele předmětů ochrany, pokud se takové osoby u kolektivního správce za tímto účelem přihlásily a prokázaly, že sdružují vyšší než zanedbatelný počet uživatelů, a osobám zastupujícím uživatele podle knihovního zákona a uživatelům podle zvláštních právních předpisů nebo osobám je zastupujícím, a vyzve je k vyjádření k tomuto návrhu ve lhůtě do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž jim byl návrh sazebníku předložen. Ve stejné lhůtě je kolektivní správce povinen zaslat elektronickými prostředky návrh sazebníku spolu se zdůvodněním ministerstvu. Pokud některá z osob vyzvaných k vyjádření nebo uživatel, který má s příslušným kolektivním správcem uzavřenu smlouvu podle § 98 odst. 1 písm. a) nebo b) pro daný způsob užití předmětu ochrany nebo který takovou smlouvu hodlá uzavřít, uplatní písemně v uvedené lhůtě proti tomuto návrhu námitky, je kolektivní správce povinen s ní do 2 měsíců důvody těchto námitek projednat. Tím není dotčena možnost využít ke sjednávání sazebníků prostředníka podle § 101 a násl. Pokud tato osoba do 1 měsíce po projednání připomínek nepodá žádost o zprostředkování podle § 101f odst. 1, nemohou se tato osoba ani uživatelé v ní sdružení dovolávat právních účinků omezení odpovědnosti podle § 98d odst. 1.“

[25] Jak vidno, uživatel předmětů ochrany, který má s příslušným kolektivním správcem uzavřenu smlouvu podle § 98 odst. 1 písm. a) nebo b) autorského zákona pro daný způsob užití předmětu ochrany nebo který takovou smlouvu hodlá uzavřít, sice nemusí obdržet návrh sazebníku odměn jako osoby sdružující uživatele předmětů ochrany, může však proti němu podat námitky (kolektivní správce je povinen zveřejnit návrh sazebníku – viz § 98f odst. 1 autorského zákona). Sám uživatel předmětů ochrany může uplatnit i další práva obdobně jako osoba sdružující uživatele předmětů ochrany, a to zejm. účastnit se řízení o udělení souhlasu ke zvýšení sazby odměny oproti její předchozí výši o více než míru inflace v předcházejícím roce (§ 98f odst. 2 autorského zákona) nebo podat návrh soudu na rozhodnutí sporu o určení sazby odměny uvedené v návrhu sazebníku odměn (§ 98f odst. 3 autorského zákona). I uživatele předmětů ochrany se tedy mohlo rozhodnutí žalovaného podle § 142 odst. 1 správního řádu týkat minimálně stejně intenzivně jako žalobce b), který byl se svojí žalobou úspěšný.

[26] Z výše uvedeného je zřejmé, že názor městského soudu, že stěžovatelka „nemůže vystupovat v řízení o sjednávání sazebníků“, je přinejmenším předčasný. Stěžovatelka a) je uživatelem předmětů ochrany, a tedy za předpokladu, že má uzavřenou smlouvu podle § 98 odst. 1 písm. a) či b) autorského zákona (tj. smlouvu o poskytnutí oprávnění k výkonu práva užití předmětů ochrany či o výši a způsobu placení některých zákonem specifikovaných odměn a jejich sledování) nebo ji hodlala uzavřít, mohla při sjednávání sazebníku odměn podávat námitky stejně jako žalobce b), stejně tak mohla využít institutu zprostředkování či

pokračování

navrhnout soudu, aby určil sazbu odměny uvedené v návrhu sazebníku odměn. Stěžovatelka tedy měla v zásadě obdobné postavení jako žalobce b).

[27] Je nutno připustit, že stěžovatelka sama nepodala námitky proti sazebníku odměn pro rok 2020, což učinil žalobce b), jehož byla členem. To však neznamená, že se rozhodnutí žalovaného stěžovatelčiných práv přímo netýká. Jak již Nejvyšší správní soud upozornil výše, výrok rozhodnutí žalovaného byl formulován zcela obecně: deklaruje, že osoba zúčastněná na řízení má oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem televizního vysílání děl podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona, nevztahuje se tedy výhradně k žalobci b), který svými námitkami osobu zúčastněnou na řízení k podání žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu přiměl. Naopak, rozhodnutí tak, jak jej zformuloval žalovaný, má dopad minimálně do práv všech subjektů, kterým § 98f odst. 1 autorského zákona přiznává práva při sjednávání sazebníku odměn.

[28] V případě uživatelů předmětů ochrany je dopad do jejich práv umocněn tím, že právě oni budou těmi, do jejichž finanční sféry výsledný sazebník odměn zasáhne, což ostatně i sama stěžovatelka zdůrazňuje v kasační stížnosti. Nic na tom nemění ani skutečnost, že stěžovatelčiny zájmy hájil formou nepřímého zastoupení žalobce b). Autorský zákon totiž souběžně uplatňování práv osobou sdružující uživatele předmětů ochrany a těmito uživateli samotnými nevylučuje, členství stěžovatelky je dobrovolné, a může tedy kdykoliv od svého členství upustit a hájit svá práva samostatně.

[29] Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu nemůže obstát. Městský soud totiž uzavřel, že stěžovatelka coby uživatel předmětů ochrany nemůže vystupovat při sjednávání sazebníku odměn, aniž by se zabýval otázkou, zda stěžovatelce svědčila práva uvedená v § 98f autorského zákona, tj. zda stěžovatelka splňuje podmínku uzavřené smlouvy podle § 98 odst. 1 písm. a) či b) autorského zákona, resp. zda takovou smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení hodlala uzavřít. K závěru o nedůvodnosti žaloby by bylo možno dospět pouze, pokud by stěžovatelka neměla při sjednávání sazebníku odměn právo podat námitku a nesvědčily jí na podání námítka navazující práva, neboť neměla uzavřenou smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení ani ji uzavřít nehodlala. Touto otázkou se však městský soud z důvodu svého přesvědčení, že uživatelům předmětů ochrany taková práva jednoduše nesvědčí, vůbec nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal v postupu městského soudu důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadený výrok I. rozsudku městského soudu a na něm závislý výrok III., podle něhož se žalovanému ve vztahu ke stěžovatelce nepřiznává náhrada nákladů řízení, a výrok V., podle něhož osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, tedy s odkazem na § 110 odst. 1 a 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zrušil a věc v daném rozsahu vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení je městský soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze shrnout takto: uživatel předmětů ochrany se může účastnit sjednávání sazebníku odměn například podáváním námitek podle § 98f odst. 1 autorského zákona. Stěžovatelka neměla být účastníkem správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu

pouze v případě, že nesplňovala podmínky stanovené v § 98f odst. 1 autorského zákona, tj. pokud s osobou zúčastněnou na řízení neměla uzavřenou smlouvu podle § 98 odst. 1 a) či b) autorského zákona a ani ji nehodlala uzavřít.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 22. listopadu 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu